

KYLOR WILLIAMS

Min

Julie Furbush

i mitt første år. Til slutt, i et anfall av telefoner og kjappe undersøkelser bestemte jeg meg for å ta mitt sjette valg, et studieprogram i fransk Afrika – på Madagaskar – og jeg ble akseptert.

Sommeren før jeg begynte på universitetet jobbet jeg som leirasistent ved en Kristen Vitenskaps leirskole. I denne tiden ba jeg for mine kommende måneder i utlandet.

Jeg var ikke klar over at måten jeg planla livet mitt på var i uorden ... før livsplanen min ble helt feil.

Hele planen var å dra til India for å studere i utlandet i mitt første år på universitetet. Jeg hadde rablet det ned på min mentale kalender – omkring fire år før reisedagen – og var helt innstilt på å gjennomføre den. Jeg beundret de indiske studentene som kom forbi meg i klasserommet eller på veien utenfor. Og jeg var passe forelsket i ideen om å vandregjennom det landet, se de fargerike bønneflaggene til hinduene, og spise naan (det tradisjonelle flatbrødet).

Da tiden kom for å søke om å dra utenlands til India, var jeg klar. Jeg hadde valgt ut studieprogrammet mitt, fikk søknaden innlevert og kjente meg glad. Men ettersom turene ble fylt opp, fant jeg ikke navnet mitt verken på det første, andre, tredje og heller ikke på det fjerde stedet for valgprogram. Farvel, India.

Jeg følte meg havarert; det var som om jeg hadde gått på grunn – mentalt og følelsesmessig revet bort fra en drøm jeg hadde ventet lenge på. Dette skulle ikke ha skjedd. Jeg skulle ha vært på vei til India i dette vårsemesteret i mitt første år på universitetet. Var dette et tegn? Var det ikke meningen at jeg skulle være i Asia? Var det ikke meningen at jeg skulle utenlands i det hele tatt?

Istedenfor å stagge tankene og vende meg til Gud slik jeg vanligvis ville gjort, begynte jeg å tvile på min evne til å oppfatte hva som var det rette svaret for meg

Da det nærmet seg slutten på august, ble jeg oppmerksom på at det var et ensartet tema som fulgte meg gjennom hele sommeren. Det var en setning fra Bibelen som jeg kom til å tenke på ofte da jeg gikk av og på vannskibåten, veiledet deltagerne i min hytte, eller hjalp venner: «Men la ikke min vilje skje, bare din» (Luk 22:42). Jeg brukte denne setningen om og om igjen som en påminnelse om at mitt personlige ønske eller behov ikke var så viktig som det Gud hadde bruk for at jeg skulle gjøre og hvor Gud trengte at jeg skulle være. Den minte meg om å be når noe var vanskelig og å stole på at så lenge jeg fulgte Guds plan, hadde jeg det bra. Jeg følte meg vel med den planen, men jeg visste enda ikke hva jeg skulle svare når folk spurte meg, «Hvorfor Madagaskar?»

Da vårsemesteret kom, pakket jeg mine tre t-skjorter, en flecegenser, et par bukser, og utrolig lite av andre ting før jeg dro av gårde til JFK flyplassen for å begynne turen. Jeg visste jeg skulle komme til å møte 15 nye venner, og jeg visste de ville bli viktige venner. Den sjeldne edle egenskapen til disse studentene, som kom fra forskjellige universiteter, syntes å være så underlig at det tok litt tid før jeg innså at istedenfor at vårt vennskap ville være uvanlig eller malplassert i tingenes system, var sannheten det helt motsatte. Det var helt naturlig – en del av Guds store plan.

Siden jeg har vokst opp med Kristen Vitenskap,

guddommelige planlegger

forsto jeg at gleden og harmonien som preget min gruppe var et eksempel på hvordan Gud kontrollerte universet. Mary Baker Eddy brukte ordet harmoni i sin definisjon av *Himlenes rike i Vitenskap og helse*: «Harmoniens herredømme i guddommelig Vitenskap; det ufeilbare, evige og allmektige Sinns rike; Åndens atmosfære, hvor Sjelen er enerådende» (s.590). For meg betyr dette at himlenes rike alltid er nær, og hvor jeg enn er, kan jeg ikke forlate det riket.

En kveld på den turen fikk jeg anledning til å bevise sannheten i det begrepet. Jeg følte meg langt hjemmefra, og var sulten, dekket av skitt fra morgens feltarbeid, og jeg var ikke begeistret ved tanken på en kveld med ustoppelig dansing. Uten TV, bøker eller noen andre kilder til fornøyelse var dans blitt en seriøs måte å bruke tiden på i den lille fiskelandsbyen Marobe, hvor vi var på en ukes besøk. Den tredje dagen i løpet av dette besøket ble min studentpartner og jeg, etter ni timer med dans, klar over at vi var i ferd med å øve til en dansekonkurranse for hele landsbyen. Ikke rart det var streng disiplin.

Etter vår vanlige danseøvelse, satt vi i det lille huset til vår vertsfar og spiste begynnelsen av vår middag med ris og bønner, da vi hørte plystring langt borte fra. Det var en hel landsby på vandring, og de var på vei rett mot oss. Det skulle bli mer dans. Varme hender tok tak i armene og håndleddene mine, og dyttet meg inn i posisjon mens de styrte meg i bevegelse slik og sånn, hit og dit.

Da så jeg opp og ut over noe sånt som 50 dansende mennesker, opplyst av månen, og jeg tenkte på den egentlige grunnen til at jeg var der. Jeg innså at de resterende tre dagene i Marobe, og resten av studiet mitt i utlandet, ikke var min tid. Det var større enn det. Det var deres tid. Men ut over det, handlet det om å leve i Guds tid – og om å glede seg og gi tilbake til menneskene rundt meg. For et glimt av lettelse dette var for meg!

Plutselig ble dansen til noe annet. Det var en munter blanding av justering og frydrop. En dans etter middag i måneskinnet med ikke bare én, men to afrikanske landsbyer og fløytene deres. Før jeg visste ordet av det, var dansen over og folkene fra nabolandsbyen hoppet hjemover på grusveien.

Dette glimtet hjalp meg til å kutte ut den smålige delen om å være utenfor min behagelighetszone. På resten av turen, og spesielt når ting ble litt tøffe og skuffende, visste jeg at alt var i Guds hender. Jeg behøvde ikke å begrense meg selv ved å innbille meg at planen jeg hadde laget var større og mer permanent enn Guds. Ved at jeg isteden valgte å se hvordan jeg kunne gi av min tid til andre mennesker, og erkjenne at min tid egentlig er Guds tid, var jeg i ferd med å velge glede og fred.

På flyet hjemover, tenkte jeg på hvor nær jeg hadde kommet til å ikke dra til Madagaskar. Nå var det helt klart for meg at de siste månedene ikke hadde dreid seg om min vilje i aksjon, men Guds. Jeg hadde vært på helt riktig sted, og det kunne jeg ikke gå fra.

Jeg har vært tilbake i statene i seks måneder nå, og jeg har måttet arbeide meg gjennom mange detaljer i livet mitt. Noe av det å vende tilbake til universitetslivet var ikke morsomt, og utfordringene som kom var vanskelig å komme seg gjennom; men å forstå mer om Guds herredømme og det permanente nærværet av harmoni har hjulpet meg på veien. Selv om jeg fortsatt rabler ned mine drømmer med blyant i min mentale planlegger, ser jeg at jeg lærer mer og mer om Guds tid, og kjenner trøst i å vite at uansett hva eller hvor, er jeg på min rette plass. Guds plass. 📖

Julie Furbush er førsteårs student ved Tufts universitetet. Hun spiller på «the Ultimate Frisbee team» og er en ivrig fotograf.